

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 października 2023 r.,

w sprawie **M. K.**

oskarżonego z art. 56 § 2 k.k.s. i in.

kasacji wniesionej przez Naczelnika [...] Urzędu Celno-Skarbowego w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach z 16 maja 2023 r., sygn. akt II Ka

130/23 utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Augustowie z 7 lutego

2023 r., sygn. akt II K 405/22

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 lutego 2023 r. Sąd Rejonowy w Augustowie, w sprawie o sygn. akt II K 405/22 uniewinnił M. K. od popełnienia czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia.

Apelacje od wyroku złożył Prokurator Rejonowy w A. i Naczelnik [...] Urzędu Celno-Skarbowego.

Prokurator zarzucił rozstrzygnięciu błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na niezasadnym przyjęciu przez sąd I instancji, iż dowody ujawnione w toku przewodu sądowego i ustalone na ich podstawie okoliczności, nie dają podstaw do przyjęcia,

iż oskarżony M. K. dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia przestępstw i w konsekwencji jego uniewinnienie, podczas gdy dowody te a w szczególności fakt, iż oskarżony przez ponad 2-letni okres współpracy nie podjął należytych działań w celu weryfikacji kontrahentów pomimo, że okoliczności towarzyszące zakupom przeczyły, aby wystawcy faktur byli aktywnymi przedsiębiorcami, świadczą, iż oskarżony miał świadomość, że dokonywał transakcji z podmiotami nieistniejącymi a wystawiane przez te podmioty faktury były nierzetelne. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Naczelnik [...] Urzędu Celno-Skarbowego w B. zarzucił rozstrzygnięciu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść polegający na błędnej ocenie materiału dowodowego i w konsekwencji uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych, podczas gdy okoliczności sprawy oraz prawidłowa i całościowa wykładnia materiału dowodowego prowadzą do wniosku, że oskarżony popełnili zarzucane mu czyny. Autor apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Augustowie.

Wyrokiem z 16 maja 2023 r. Sad Okręgowy w Suwałkach, w sprawie o sygn. akt II Ka 130/23, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od ww. wyroku wniósł Naczelnik [...] Urzędu Celno-Skarbowego w B. zarzucając rozstrzygnięciu rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 98 § 1 k.p.k. polegające na nieprzeprowadzeniu prawidłowej kontroli odwoławczej i nienależytym rozważeniu i ustosunkowaniu się w uzasadnieniu orzeczenia do zarzutu podniesionego w apelacji Naczelnika [...] Urzędu Celno-Skarbowego w B., w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy wadliwego orzeczenia sądu I instancji uniewinniającego M. K. od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Augustowie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje.

Kasacja Naczelnika [...] Urzędu Celno-Skarbowego w B. jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie wskazać należy, że na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i 519 k.p.k. kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego i może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zamknięty katalog podstaw kasacyjnych wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. wyłącza spośród nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, podnoszone w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzuty pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji, podlegają ewentualnemu rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne do należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. W każdym jednak wypadku, podstawą uwzględnienia kasacji może być jedynie obraza prawa, której dopuścił się sąd odwoławczy. Nie jest również dopuszczalne powtarzanie w kasacji zarzutów apelacyjnych, chyba że dotyczą one rażącego naruszenia prawa, a sąd odwoławczy je zignorował lub też przy ich rozpoznaniu doszło do obrazy prawa. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja (*tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., sygn. IV KK 299/13*). Należy mieć również na uwadze, że na etapie kasacji podniesienie skutecznego zarzutu naruszenia prawa nakłada na skarżącego konieczność kumulatywnego wykazania nie tylko rażącego charakteru tego naruszenia, ale i okoliczności, iż to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Analiza treści wywiedzionej kasacji prowadzi do wniosku, że zarzut zawarty w kasacji i argumentacja przytoczona na jego poparcie stanowi powtórzenie argumentacji przedstawionej przez skarżącego na etapie postępowania odwoławczego. Co prawda, autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia zarzucił

wyroкови sądu II instancji naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. dochowując tym samym wymogów z art. 523 § 1 k.p.k., to jednak już *a priori* stwierdzić trzeba, iż był to jedynie pozorny zabieg procesowy, mający stworzyć fortel do przyjęcia kasacji. Sąd odwoławczy w sposób rzetelny odniósł się do okoliczności przytoczonych w zwykłym środku odwoławczym, powielonych następnie na etapie postępowania kasacyjnego/ Sąd *ad quem* trafnie wskazał, iż przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie nie jest kwestia odpowiedzialności podatkowej zaś kumulatywnie kwalifikowane przestępstwo karno-skarbowe jakie zarzucano M. K. w akcie oskarżenia, które można popełnić jedynie umyślnie, w realizacji zamiaru ewentualnego lub bezpośredniego, a którego istnienia oskarżyciele nie byli w stanie dowieść.

Wskazać również należy, że podnoszenie zarzutu obrazy prawa materialnego w związku z kwestionowaniem zamiaru przypisanego oskarżonemu jest niezasadne na etapie kasacyjnym. Jak słusznie wskazuje się w judykaturze, zamiar sprawcy jest elementem faktycznym, oznacza zjawisko ze sfery rzeczywistości, a nie z dziedziny ocen czy wartości, zatem ustalenie zamiaru jest kwestią ustaleń faktycznych i ewentualnego błędu sądu w tym właśnie zakresie, a nie naruszenia prawa materialnego (*zob. np. postanowienie SN z 29.03.2007 r., IV KK 32/07, OSNwSK 2007, nr 1, poz. 751*).

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[SOP]

[ms]

